

De liefde van zijn leven

Achter elke rouwadvertentie gaat een verhaal schuil. Mickelle Haest tekent wekelijks de ervaringen op van een Amsterdamse uitvaartverzorgster.

Een man vraagt of ik langs wil komen. “Mijn vriend zal binnenkort sterven.” Met mij wil hij bespreken wat er dan moet gebeuren. In een Amsterdamse wijk op stand gaat een voordeur open. Een oudere man drukt mij hartelijk de hand. De vrouwen onder zijn ogen hebben de diepte die alleen verdriet voor het slapengaan in een gezicht kan slaan. Ingetogen tonen van Mozarts *Klarinetconcert*, een klassiek mooie inrichting, en een boekenkast vol kookboeken vullen de woonkamer. “Dertienhonderd stuks,” zegt hij als hij me ziet kijken. “Hij was dol op lekker eten.” Sinds een aantal jaren is zijn levenspartner aan het dementeren. Hij had een hoge functie bij een koepel van zorginstellingen. Nu is hij opgenomen in één van die instellingen. Zijn laatste weken zijn ingegaan. “Ik ben er vrijwel elk moment.”

“Het is handig om de rouwkaart vast voor te bereiden,” zeg ik als we de uitvaart bespreken. “Als het zover is, moet die snel naar de drukker. Vaak vergeet je dan wat je erop had willen zetten.” De man wijst naar de muur waar ingelijste verftekeningen hangen. “Sinds hij dementert, wil hij nog maar één ding: schilderen.” Abstracte werkjes, de meeste met veel kleur, sieren de muur. We kiezen een vierkant model in jarenzeventigkleuren. De tijd waarin de liefde tussen de mannen opbloede. Een uur laat zwaait hij me uit. Bij het weggaan zegt hij: “Ik zoek niet verder meer. Jij gaat zijn uitvaart doen.”

Als ik op mijn fiets stap, besef ik dat ik zojuist een sollicitatiegesprek heb gehad. Mensen die hun huis willen verkopen nodigen verschillende makelaars uit, anderen laten een aantal uitvaartbegeleiders langskomen op het moment dat ze weten dat hun eigen dood of die van een dierbare nadert.

De weken erna mailen we over de rouwkaart. Hij stuurt me een tekst: ‘Ik hield van hem als een jonge god, en op het

moment dat hij geestelijk en fysiek totaal aftakelde. Wij samen, dat was onze kracht, tot het einde.’

Terwijl er in het Frans gezongen wordt over de tederheid van liefde, wordt zijn man drie weken later de kerk in gedragen door vrienden. Hij ligt op een opbaarplank met een kleine opstaande rand in een dikke kantoenen doek. Een groot, belangrijk man, kwetsbaar mooi ingewikkeld. “Langzaam ging hij minder van de dingen begrijpen,” zegt één van de sprekers. “Op het laatst bestonden er voor hem nog maar twee soorten mensen. Iedereen die uit Amsterdam kwam was Amsterdammer, de rest was een Limburger zoals zijn man.”

Geef mij maar Amsterdam wordt ingezet, om even later vervangen te worden door eeuwige trouw

gevat in de nocturnes van Mozart. Na de ceremonie geef ik het sein dat de hapjes kunnen worden uitgeserveerd.

Wijn en smakelijkheden gaan voorbij op hoog gedragen zilveren schalen. De overledene is er nog bij. Naast de opbaarplank zie ik zijn man lachen. Even lijkt het of ze hand in hand staan.

Een uitvaart is een hoogtepunt waar alles samenkomt. Nabestaanden worden een paar uur opgetild door alle dierbare herinneringen. In klein gezelschap varen we over het stille water met de overledene naar Zorgvlied. Daar zakt hij met een paar laatste dichtregels naar beneden. “Eens zal ik je terugvinden, in de schaduw van de maan. Onder de vleugelslag van ontzaglijke bomen. Kleiner en stiller misschien. Maar je ogen, denk ik. Onherkenbaar groter en lichter.”

Bij het weggaan zegt hij: ‘Ik zoek niet verder meer, jij gaat de uitvaart doen’

